

Arrest

nr. 75 522 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 november 2011 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 november 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Servische nationaliteit, komt op 28 december 2006 België binnen en dient dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 23 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk wordt verklaard.

Op 6 december 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 10 196 van 18 april 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 mei 2008 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten –asielzoeker. Bij arrest nr. 15 787 van 11 september 2008 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het annulatieberoep, die verzoekster tegen dit bevel had ingesteld.

Op 4 juni 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 22 november 2008 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 16 augustus 2009, 10 november 2009, 16 februari 2010, 23 mei 2010, 16 augustus 2010 en 26 september 2010 dient verzoekster hierop aanvullingen in.

Op 21 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 september 2010 vraagt de ambtenaar-geneesheer bij verzoekster volgende medische rapporten op: *“Een uitgebreid medisch-psychiatrisch verslag met duidelijke vermelding van DSM-IV-diagnose, psychiatrisch onderzoek, symptomatologie, psychosociale toestand, evolutie van de aandoening, evolutie van de behandeling, huidige behandeling en prognose. Alsook precieze data van de consulten en frequentie van opvolging.”*

Op 26 september 2010 dient verzoekster een medisch attest in opgesteld door huisarts P.S. op 16 september 2010 en een reeds voorheen voorgelegd medisch attest opgesteld door psychiater G.N. op 24 februari 2009.

Op 30 augustus 2011 geeft de arts-attaché zijn advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van verzoekster.

Op 1 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet aanvaard worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast: “Uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).”

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“1) Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 ; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel; DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekster ingediend op 22 november 2011, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten geen actuele aandoening in haar hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomstland is.

TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 22 november 2008 en navolgende schrijvens dd. 16 augustus 2009, dd. 10 november 2009, dd. 16 februari 2010, dd. 23 mei 2010, dd. 16 augustus 2010, dd. 26 september 2010 in totaal acht medische attesten had voorgelegd (m.n. dd. 10 november 2008, dd. 3 augustus 2009, dd. 9 november 2009, dd. 8 februari 2010, dd. 7 mei 2010, dd. 9 augustus 2010 en dd. 16 september 2010 van dokter S. P. en dd. 24 februari 2009 van dokter G. N.) waaruit voldoende bleek dat zij actueel wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde verslagen niet zou blijken dat verzoekster actueel zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 22 november 2008 en diverse navolgende schrijvens, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Vooreerst heeft verzoekster in totaal acht objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan zij lijdt.

Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door een arts en psycholoog noodzakelijk is.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede blijkt uit de door verzoekster voorgelegde verslagen dat een medische behandeling van verzoekster momenteel lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn.

Als uit de verslagen van haar behandelende artsen blijkt dat er medische behandelingen lopende zijn en dat verdere medische behandelingen noodzakelijk zijn ; dan zou dit redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in zijn advies dd. 30 augustus 2011 , waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 1 september 2011 heeft gebaseerd, hoofdzakelijk tot het stellen dat recente

medische verslagen zouden ontbreken in het administratief dossier, waardoor hij niet zou kunnen oordelen of een medische behandeling ook vandaag noodzakelijk zou zijn.

Verzoekster is van mening dat verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster bijkomende vragen te stellen aangaande haar actuele medische toestand hetzij haar aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoekster noch bijkomende vragen te stellen noch haar aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar schriftelijke aanvraag dd. 22 november 2008 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

"De ambtenaar-geneesheer en/of de bevoegde diensten van de DVZ kunnen desgewenst ten allen tijde contact opnemen met dokter S. P. hetzij met verzoekster zélf.

Verzoekster is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken."

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoeksters artsen tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 22 november 2011 helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoekster of bij haar artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoekster om te reizen naar Kosovo ; gelet op haar actuele medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde artsen van verzoekster, aangaande de actuele gezondheidsproblemen van verzoekster en aangaande de vraag of verzoekster actueel al dan niet een noodzakelijke medische behandeling ondergaat in België.

Er was geen enkele objectieve reden voor de arts-attaché om niet even de behandelende arts(en) van verzoekster te contacteren.

De naam van de artsen van verzoekster waren goed gekend bij de arts-attaché.

Op 8 september 2010 had verweerder trouwens reeds schriftelijk contact opgenomen met verzoekster met de vraag om bijkomende medische informatie te willen toevoegen aan het administratief dossier. (Stuk 4)

Verzoekster was op dat schriftelijk verzoek van verweerder ingegaan en had op 26 september 2010 twee bijkomende medische attesten aan haar dossier toegevoegd; m.n. een medisch verslag dd. 16 september 2010 van dokter P. S. en een medisch attest dd. 24 februari 2009 van dokter G.N..

Verweerder wacht vervolgens zonder enige objectieve reden- nog een heel jaar om dan op 1 september 2011 plotseling een ongegrondheidsbeslissing te nemen...?

Het weigeringsmotief van verweerder stellende dat "het meest recente attest dateert van bijna een jaar terug" ; is allesbehalve ernstig.

Verweerder heeft zélf een jaar lang nagelaten om een antwoord te formuleren op de bijkomende medische attesten die verzoekster bij schrijven dd. 26 september 2010 had toegevoegd aan haar administratief dossier als antwoord op de schriftelijke vraag van verweerder dd. 8 september 2010.

Sinds haar antwoord dd. 26 september 2010 op de 'schriftelijke vraag om inlichtingen' dd. 8 september 2010 , was verzoekster er redelijkerwijze van uitgegaan dat haar administratief dossier vervolledigd was en dat het vervolgens aan het bestuur was om een beslissing ten gronde te nemen inzake haar verzoek tot medische regularisatie.

Verweerder nam om onduidelijke redenen géén beslissing ten gronde, maar wacht integendeel nog een heel jaar om uiteindelijk verzoekster zélf te verwijten dat zij geen 'recente attesten' had toegevoegd aan haar dossier...

Begrijpe wie kan.

Deze handelswijze van verweerder getuigt allesbehalve van zorgvuldig bestuur.

De arts-attaché heeft hoedanook op voorbarige en onterechte wijze geoordeeld dat er op vandaag geen medische behandeling meer zou noodzakelijk zijn voor verzoekster.

De arts-attaché had er integendeel redelijkerwijze van mogen uitgaan dat het ziektebeeld van verzoekster -zoals afdoende bleek uit de in het administratief dossier voorhanden zijn medische gegevens (ernstige en langdurige psychische moeilijkheden) - niet plotseling zal opgehouden zijn te bestaan.

Dat de medische toestand van verzoekster wel degelijk ernstig is en in erge mate werd onderschat door de arts-attaché alsook door verweerder, wordt aangetoond aan de hand van recente medische verslagen dd. 30/11/2011 van dokter B.M. (neuropsychiater) (Stukken 5-6) ; dd. 06/12/2011 van dokter P.S. (Stuk 7) en dd. 05/12/2011 van dokter E.S. (Stuk 8).

In het medisch verslag dd. 06/12/2011 van dokter P.S. wordt m.n. het volgende verduidelijkt: (Stuk 7)

"Als repliek op de bevindingen beschreven door Dr D. op 30/8/2011 wens ik het volgende op te merken.

De gegeneraliseerde angststoornis en depressie waaraan deze patiënte lijdt betreffen de ernstige vorm van deze pathologie, zoals ook blijkt uit de psychiatrische verslagen van Dr N. en Dr S. Er zijn dan ook reeds verschillende medicamenten opgestart geweest ikv deze problematiek. Een zoektocht die nu toch geleid heeft tot een lichte beterschap in haar toestand, maar het betreft nog steeds een erg labiel evenwicht. De minste stressbelasting (een reis bv en zeker een repatriëring) bij deze vrouw zal dit evenwicht opnieuw verstoren. Zoals ook blijkt uit het verslag van Dr M.B. die de toestand van de psychische gezondheidszorg in Kosovo beschrijft, is het duidelijk dat daar niet de nodige zorgen voor handen zijn die deze vrouw m.i. absoluut nodig heeft. Het plots stopzetten van haar medicatie is medisch onverantwoord.

Ik meen oprecht dat het terugsturen naar Kosovo van deze patiënte fundamenteel tegenaangewezen is op basis van deze psychiatrische problematiek."

In haar medisch verslag dd.05/12/2011 onderstreept dokter E.S. het volgende : (Stuk 8)

"Deze vaststelling in combinatie met de 2 recente verslagen van haar huisarts en psychiater doen mij besluiten dat S. lijdt aan een actieve ernstige vorm van gegeneraliseerde angststoornissen, waarvoor behandeling ook nu noodzakelijk is. De inschatting van noodzakelijke actuele behandeling lijkt mij het meest aangewezen door de artsen die haar reeds geruime tijd begeleiden. Zij schrijven hun bevindingen in hun attest. Ik kan enkel toevoegen dat vanuit mijn ervaring met deze problematiek plots onderbreken van medicamenteuze behandeling zeker tegenaangewezen is en dat stressvolle omstandigheden risicovolle omstandigheden zijn voor nieuwe aanvallen. Deze twee gegevens zijn ook voor S geldig."

Uit deze recente medische verslagen blijkt duidelijk dat de medische toestand van verzoekster van die aard dat het plotse staken van de lopende medische behandeling ernstige gevolgen kan hebben voor haar gezondheid.

De inhoud van deze recente medische verslagen van de behandelende artsen van verzoekster spreekt voor zich en laat geen enkele twijfel bestaan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoekster verkeerd heeft beoordeeld.

Hiermee heeft verzoekster voldoende aangetoond dat de conclusie die de arts-attaché P. D. heeft getrokken (en waarop verweerder zich heeft gebaseerd om de weigeringsbeslissing te motiveren), niet correspondeert met de werkelijkheid.

In een medisch verslag dd. 30/11/2011 van dokter M.B. (neuropsychiater in Peja, Kosovo) weerhoudt de arts o.a. het volgende : (Stukken 5-6)

"De ziektes, waaraan de cliënte lijdt, konden enkel in het Regionaal ziekenhuis in Peja adequaat behandeld worden, het gaat hier natuurlijk om de behandeling op de psychiatrische afdeling en op de afdeling voor inwendige ziektes, het ziekenhuis staat ten dienste van ongeveer 300,000 inwoners in de streek, bovendien bestaat er nog een centrum voor psychische gezondheid.

Het beschikbare personeel en de voorraad van het materiaal is helaas in beide centra ontoereikend en zelfs heel beperkt.

Een passende geneeskundige behandeling wordt eveneens bemoeilijkt door het ontbreken van hooggekwalificeerd, gespecialiseerd en subgespecialiseerd medisch personeel. Er ontbreken voornamelijk Psychiaters en wat daarmee verbonden is, er ontbreekt de psychotherapeutische therapie: er zijn ook bijna geen klinische psychologen. Bovendien is er een groot gebrek aan goed opgeleid medisch personeel die de medische vakschool hebben afgesloten. Omwille van bovengenoemde redenen, wordt de psychotherapie bijna niet toegepast, bovendien is het aantal psychisch zieke patiënten zo groot, dat de rehabilitatie van alle chronische psychisch zieken zeer moeilijk is.

Ander moeilijkheden komen te boven , omdat er in Kosovo helemaal geen wet is omtrent Gezondheidsbescherming en er bestaat geen ziekteverzekering. Dientengevolge staan de bovenvernoemde geneesmiddelen niet op de lijst van de essentiële geneesmiddelen [onleesbaar], die door het Ministerie van Gezondheid opgesteld werd. Kort daarop waren bijna alle noodzakelijke medicijnen enkel in de privé apothekers verkrijgbaar en werden ze voor een hoog bedrag aangekocht. Rekening houdende met de catastrofale economische toestand in Kosovo, zijn de prijzen voor deze medicijnen enorm hoog.

Voor de verrichte geneeskundige prestaties, zoals ambulante alsook klinische behandelingen , wordt het eigen risico zelf betaald, waarvan het bedrag echter niet zo laag is, rekening houdende met onze materiele mogelijkheden."

Aan de hand van deze concrete informatie - dewelke betrekking heeft op de persoon zélf van verzoekster-, afgeleverd door een deskundige ter plaatse in Kosovo, die een gericht onderzoek heeft verricht; blijkt dat de dagelijkse realiteit in Peja (verzoeksters herkomstregio) voor patiënten met gelijkaardige psychische gezondheidsproblemen uiterst zorgwekkend is ; zowel aangaande de beschikbaarheid van voldoende, aangepaste en betaalbare medische zorgverstrekkingen alsook aangaande de toegankelijkheid ervan.

Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht door zelfs geen begin van onderzoek te doen naar de toegankelijkheid in Kosovo (Peje) van de medische zorgen voor personen met psychische moeilijkheden.

Hiermee heeft verzoekster voldoende aangetoond dat de (voorbarige) conclusies die de arts-attaché heeft getrokken (en waarop verweerder zich heeft gebaseerd om de weigeringsbeslissing te motiveren), niet corresponderen met de werkelijkheid.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

3.1.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek.

De verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoekster onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij repliceert dan ook slechts in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij stelt in haar nota dat verzoekster niet dienstig en op een vage en summier wijze kan voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer de medische aandoeningen waaraan zij zou lijden ten onrechte heeft geringschat. Verzoekster gaat niet eens in op de concrete inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer en toont op geen enkele wijze aan dat het besluit dat er geen actuele pathologie kan worden weerhouden waarvoor behandeling noodzakelijk is, niet correct is. Evenmin kan verzoekster allerlei attesten toevoegen aan haar verzoekschrift. Het kan niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris noch aan de ambtenaar-geneesheer worden verweten geen rekening te hebben gehouden met attesten die hen niet zijn overgemaakt en zelfs dateren van na de bestreden beslissing. Voor de beoordeling van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te

plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. Verder verwijst de verwerende partij naar het advies van de ambtenaar-geneesheer waaruit blijkt dat verzoekster verscheidene attesten heeft voorgelegd waarvan het meest recente dateert van 16 september 2010, dat deze attesten betrekking hadden op drie aandoeningen maar dat geen van deze drie aandoeningen nog kon worden weerhouden als een actuele pathologie waarvoor nog een behandeling noodzakelijk is en dat de ambtenaar-geneesheer dan ook besloot dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Het loutere feit dat verzoekster medische attesten heeft voorgelegd waaruit verzoekster zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf maakt uiteraard niet dat haar aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard aangezien zulks net een negatie zou zijn van de vereiste dat door de ambtenaar-geneesheer een advies moet worden verstrekt hetgeen *in casu* ook is gebeurd. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt bovendien volgens de verwerende partij dat de ambtenaar-geneesheer rekening heeft gehouden met de medische verslagen die verzoekster heeft overgelegd.

Waar verzoekster poogt voor te houden dat de ambtenaar-geneesheer haar bijkomende vragen had moeten stellen aangaande haar actuele toestand of haar had moeten onderzoeken, stelt de verwerende partij in haar nota dat de ambtenaar-geneesheer geenszins verplicht is om hiertoe over te gaan. Evenmin kan verzoekster worden gevolgd waar zij stelt dat de ambtenaar-geneesheer haar diende te verzoeken om bijkomende informatie op te halen. Het komt immers volgens de verwerende partij toe aan verzoekster om haar aanvraag te actualiseren en zelf initiatief te nemen om de nodige medische attesten bij te brengen die de diagnose kunnen bevestigen. Het stond verzoekster vrij om actuele informatie mee te delen aan de gemachtigde en dit zolang er geen beslissing was genomen aangaande haar aanvraag.

Er kan volgens de verwerende partij verder geen schending van de motiveringsplicht worden weerhouden doordat de gemachtigde zich gebaseerd heeft op het advies van de ambtenaar-geneesheer. Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt voor een terugkeer naar het herkomstland is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen. Terwijl het gegeven dat nadat de ambtenaar-geneesheer een volledig en leesbaar ingevuld medisch attest had opgevraagd op 8 september 2010 zijn advies aan de gemachtigde pas werd gegeven op 30 augustus 2011 waarna de bestreden beslissing werd genomen, geenszins een afbreuk kan doen aan het voorgaande. Verzoekster blijft in gebreke aan te tonen op basis van welke bepaling de gemachtigde verplicht zou zijn eerder een beslissing te nemen. De verwerende partij wijst er in haar nota op dat het verzoekster vrij staat om zolang er geen beslissing is genomen bijkomende informatie en medische attesten over te maken waarop zij zich in het kader van haar aanvraag wil beroepen. Verzoekster kan haar eigen nalatig handelen niet afschuiven op de ambtenaar-geneesheer noch op de gemachtigde van de staatssecretaris.

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de ambtenaar-geneesheer in het medisch verslag vaststelt dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is zodat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Er wordt geconcludeerd dat niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dat niet blijkt dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van gewoonlijk

verblijf, zodat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.3.2. Vooreerst merkt verzoekster op dat zij wel in totaal acht objectieve en verifieerbare medische verslagen heeft voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan zij lijdt. Aan de hand van deze medische verslagen kon volgens haar worden afgeleid dat de aandoeningen van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is. Verzoekster is van mening dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer tot de conclusie kwam dat *“uit de beschikbare medische gegevens m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. (...)”* Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer van mening was dat op basis van de medische verslagen die verzoekster heeft voorgelegd niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een actuele aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld of opgevolgd wordt. Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer de medische aandoening heeft *“geringschat”* nu deze van oordeel is dat op basis van de door verzoekster zelf bijgebrachte medische attesten er geen actuele aandoening blijkt. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de ambtenaar-geneesheer stelt dat er aldus vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Verzoekster stelt verder dat uit de door haar voorgelegde medische verslagen blijkt dat een gegrondverklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat op het moment van de bestreden beslissing duidelijk bepaalde dat *“De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door verzoekster bijgebrachte medische verslagen. De verwerende partij oordeelde dat er aan verzoekster geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

3.1.3.3. Vervolgens stelt verzoekster dat uit de voorgelegde medische verslagen blijkt dat een medische behandeling van haar momenteel lopende is, dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn en dat als haar behandelende arts dit bevestigt dit redelijkerwijze moet kunnen volstaan.

Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet medische getuigschriften van 10 november 2008, 3 augustus 2009, 9 november 2009, 8 februari 2010, 7 mei 2010, 9 augustus 2010, 16 september 2010 van huisarts P.S. en een attest van psychiater G.N. van 24 februari 2009 voegde. Uit het verslag van de

ambtenaar-geneesheer, dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt dat hij bij de beoordeling van de gezondheidsproblemen van verzoekster rekening heeft gehouden met al deze stukken maar tot de conclusie komt dat er uit deze medische attesten geen actuele medische aandoening blijkt.

Op 8 september 2010 werd verzoekster uitdrukkelijk gevraagd om volgende medische gegevens mee te delen: *“Een uitgebreid medisch-psychiatrisch verslag met duidelijke vermelding van DSM-IV-diagnose, psychiatrisch onderzoek, symptomatologie, psychosociale toestand, evolutie van de aandoening, evolutie van de behandeling, huidige behandeling en prognose. Alsook precieze data van de consulten en frequentie van opvolging.”*

Verzoekster legde een medisch attest voor ingevuld door de huisarts op 16 september 2010 en een medisch attest van een psychiater van 24 februari 2009, dit is meer dan een jaar oud, dat ze reeds had voorgelegd.

Gelet op het feit dat het meest recente medisch attest dateert van 16 september 2010 van huisarts P.S. en de bestreden beslissing dateert van 1 september 2011, kan verzoekster niet dienstig aanvoeren dat uit de door haar voorgelegde medische attesten blijkt dat momenteel een medische behandeling nog lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn.

3.1.3.4. Vervolgens stelt verzoekster dat de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies beperkt tot het stellen dat recente medische verslagen zouden ontbreken in het administratief dossier waardoor hij niet zou kunnen oordelen of een medische behandeling ook vandaag noodzakelijk zou zijn. Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij de mogelijkheid had om verzoekster bijkomende vragen te stellen aangaande haar actuele medische toestand hetzij haar aan een medisch onderzoek te onderwerpen, dat ongetwijfeld een ander licht had geworpen op de zaak, maar dat zij dit ten onrechte heeft nagelaten.

De Raad verwijst nogmaals naar het advies van de ambtenaar-geneesheer waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoekster aangebrachte medische stukken grondig werden onderzocht. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het bovendien tot de discretionaire bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer hoort om te beslissen verzoekster al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen en/of bijkomende informatie op te vragen. De Raad merkt op dat de ambtenaar-geneesheer op 8 september 2010 een schrijven richtte aan de raadsman van verzoekster en hierbij het volgende stelde: *“Ik ben van oordeel dat de overgemaakte medische gegevens onvoldoende zijn om mij toe te laten een volledig en objectief medisch advies te verstrekken.”* Verder vroeg de ambtenaar-geneesheer om een volledig en leesbaar ingevuld medisch attest voor te leggen mbt: *“Een uitgebreid medisch-psychiatrisch verslag met duidelijke vermelding van DSM-IV-diagnose, psychiatrisch onderzoek, symptomatologie, psychosociale toestand, evolutie van de aandoening, evolutie van de behandeling, huidige behandeling en prognose. Alsook precieze data van de consulten en frequentie van opvolging.”* Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, toen bleek dat de door verzoekster overgemaakte medische gegevens onvoldoende bleken te zijn om hem toe te laten een medisch advies te verstrekken, bijkomende inlichtingen vroeg aan verzoekster. De ambtenaar-geneesheer oordeelde hierna dat uit de door verzoekster bijgebrachte medische attesten geen actuele pathologie kon weerhouden worden waarvoor behandeling noodzakelijk is zodat er dan ook geen medisch bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer oordeelde aldus dat het niet opportuun was om nogmaals bijkomende inlichtingen aan verzoekster te vragen om tot zijn medisch advies te komen. Het komt niet toe aan de Raad om deze medische beoordeling over te doen.

Bovendien herhaalt de Raad dat op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet het aan verzoekster toekomt om alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. Verzoekster diende aldus zelf te zorgen dat uit de medische attesten voldoende haar actuele gezondheidsproblemen blijken. Verzoekster dient dus zelf haar aanvraag stelselmatig te actualiseren als blijkt dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris op zich laat wachten.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door verzoekster bijgebrachte medische verslagen. De verwerende partij oordeelde dat er aan verzoekster geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

3.1.3.5. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar recente medische verslagen van 30 november 2011 van dokter B.M., van 6 december 2011 van dokter P.S. en van 5 december 2011 van dokter E.S. waaruit zou moeten blijken dat de medische toestand van verzoekster van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling ernstige gevolgen kan hebben voor haar gezondheid en dat de verwerende partij de huidige medische toestand van verzoekster verkeerd heeft beoordeeld.

Het kan niet aan de verwerende partij worden verweten geen rekening te hebben gehouden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing en waarvan zij dus op het ogenblik van het nemen van de beslissing niet op de hoogte was en/of op de hoogte kon zijn. De Raad merkt op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Ten overvloede merkt de Raad op dat in zoverre verzoekster met haar uiteenzetting in het eerste middel en het bijbrengen van de nieuwe medische attesten tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te verkrijgen, dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. *In casu* toont verzoekster niet aan dat werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding zodat niet kan worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.1.3.7. Waar verzoeker tenslotte de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking van het voorgaande is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding heeft geoordeeld dat niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“3) *Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

Uit de door verzoekster bij haar aanvraag dd. 22 november 2008 en navolgende schrijvens dd. 16 augustus 2009, dd. 10 november 2009, dd. 16 februari 2010, dd. 23 mei 2010, dd. 16 augustus 2010, dd. 26 september 2010 voorgelegde verslagen bleek afdoende dat verzoekster actueel nog steeds in medische behandeling is ; dat deze behandeling noodzakelijk is en dat omwille van medische redenen een terugkeer naar haar herkomstland onmogelijk is.

Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende :

Artikel 3 : Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Een terugkeer naar haar land van herkomst is —minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoekster totaal niet aangewezen.

Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden.

Gelet op de kwetsbare toestand van verzoekster houdt een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor haar gezien de lopende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt. (Stukken 7-8)

Het gegrond verklaren van verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 1 september 2011 en dd. 16 november 2011 te worden vernietigd."

3.2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster gaan volgens de verwerende partij volledig voorbij aan het advies van de ambtenaar-geneesheer die duidelijk heeft gesteld dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer van verzoekster naar haar herkomstland. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekster daadwerkelijk en tijdig heeft voorgelegd. Verzoekster kan volgens de verwerende partij niet anders voorhouden.

3.2.3. Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekster volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekster verwijst naar haar gezondheidstoestand, naar het feit dat volgens haar zij nog steeds in medische behandeling is, dat deze behandeling noodzakelijk is en dat omwille van medische redenen een terugkeer naar haar herkomstland onmogelijk is. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Verzoekster legt medische attesten voor waarin vermeld wordt dat de minste stressbelasting verzoeksters evenwicht zal verstoren en dat het plots stopzetten van haar medicatie medisch onverantwoord is, zodat het terugsturen naar Kosovo fundamenteel tegenaangewezen is. De omstandigheid dat de arts van verzoekster een andere mening is toegedaan dan de arts-adviseur, brengt niet mee dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM. Zoals de verwerende partij terecht aangeeft, kan verzoekster op basis van eventuele nieuwe medische elementen een verlenging vragen van de termijn om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster toont hiermee niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM in hare hoofde aan. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET